

ἀχινόχορτο τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀχινός καὶ χόρτο.

Ἀχινόποδι, ὁ ἰδ.

ἀχιόνιστα ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχιόνιστος.

Χωρὶς νὰ χιονίσῃ: Πέρασε ὁ χειμῶνας ἀχιόνιστα.

ἀχιόνιστος ἐπίθ. σύνηθ. ἀχιόνιστους Μακεδ. κ.ά. ἀχιόνιος πύλλαχ. ἀδδονιχτος Πόντ. (Οἰν.) ἀδδονιος Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀχιόνιστος.

1) Ὁ μὴ χιονισθεὶς, ὁ μὴ καλυφθεὶς ὑπὸ χιόνων κοιν. καὶ Πόντ. (Οἰν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀχιόνιστος κάμπος. Ἀχιόνιστο βουνό. Ἀχιόνιστα δέντρα κοιν. β) Οὖσ., τόπος ὅπου οὐδέποτε πίπτει χιὼν Πόντ. (Τραπ.): Τὰ δελιδόνῃ καὶ ἀερανοὶ πάγ'νε 'ς σὸν ἀδδονιγον. 2) Μεταφ. ὁ μὴ λευκανθεὶς ἐκ τῆς ἡλικίας Μακεδ.—Λεξ. Δημητρ.: Ἀχιόνιστο κεφάλι Λεξ. Δημητρ. 3) Ἐνεργ. ὁ μὴ χιονίσας, ἐπὶ χειμερινῆς ἐποχῆς σύνηθ.: Ἀχιόνιστος πέρασε ὁ χειμῶνας || Γνωμ. Ἀχιόνιστος ὁ χρόνος, λιγοστόν τὸ σιτάρι Λεξ. Δημητρ. Φῶτα ἀχιόνιστα, λειψὴ χρονιά αὐτόθι.

ἀχλάδα ἡ, (I) ἀχρά Τσακων. ἀχλάδα κοιν. ἀχλάα Κάλυμν. Κῶς.

Τὸ μεσν. οὖσ. ἀχλάδα, ὁ ἐκ τοῦ μεταγν. ἀχλὰς παρὰ τὸ ἀρχ. ἀχράς.

1) Τὸ δένδρον ἄπιος ἢ ἀμυγδαλοειδῆς (pyrus amygdaliformis) τῆς τάξεως τῶν ροδωδῶν (rosaceae): Φρ. Τὸ 'κλεισε μετὴν ἀχλάδα τὸ σπῖτι του (δηλ. μετ' ἀκανθῶδεις κλάδους, ἐπὶ τοῦ ἀπολέσαντος ὅλους τοὺς οἰκείους του, συνών. φρ. τὸ 'κλεισε μετὰ τὰ παλιούρια) Πελοπν. (Τρίκκ.) Τοῦ 'δωκα 'να κόπανο ποῦ εἶπ' «ἀχλάδα 'ς τὸν ξερόκαμπο» (τὸν ἐξυλοκόπησα ἀγρίως) ΜΑελέκ. Ἐπιδόρπ. 239. Συνών. ἀγριάπι 2, ἀγριαπιδεῖ 1, *ἀγριάπεις, ἀγριαχλάδα, ἀγριαχλαδέα, ἀχλαδεῖ 1, ἀχλάδι 1 β, ἀχλάδουντας, ἀχλαδουνεῖ 2, ἀχλαδουρεῖ 1, γκορετσεῖ. β) Ἀκανθα ἀχράδος Ἰκαρ. Λέσβ. κ.ά.: Φρ. Ἀδαίνου ἀχλάδα 'ς τὰ μάκρια δουν (θὰ προκαλῶ τὸν φθόνον των. 'ἀ=θὰ) Λέσβ. 2) Ἀπιος ἢ κοινὴ (pyrus communis) κοιν.: Φρ. Τὰ κρέμασε 'ς τὴν ἀχλάδα (οὐδὲν σπουδαῖον κατ' ὠρθωσεν, συνών. φρ. τὰ κρέμασε 'ς τὸν πετεινὸ) Κέως || Παροιμ.

Ἄδε σειοῦσα δὴν ἀχλάδα, | ὅσοι λάχα τόσοι φάγα (ὅτι μόνον κατὰ τὸν καιρὸν τῆς συγκομιδῆς παρέχονται καρποὶ δωρεάν) Κρήτ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. πολλαχ. Συνών. ἀπία, ἀπιδεῖ, ἀπίδι 2, ἀχλαδεῖ 2, ἀχλαδούνα 3. 3) Ὁ καρπὸς τῆς ἀγρίας ἀπιδεῖς Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Μεγίστ. κ.ά.: Παροιμ. Ἀποποῦ ὡς ποῦ ἡ ἀχλάδα θὰ μοιάσῃ τ' ἀπιδεῖ; (ἐπὶ τῶν παραβαλλομένων πρὸς ἀνωτέρους των) Κρήν. Συνών. ἀγριάπι 1, ἀγριαπιδεῖ 1, ἀγριαχλάδο 1, ἀχλάδι 1, γκόρτσο. 4) Ὁ καρπὸς τῆς ἡμέρου ἀπιδεῖς κοιν.: Φρ. Εἶναι σὰν ἀχλάδα (ἐπὶ τοῦ λίαν εὐτραφούς) Πάρ. || Παροιμ. Πίσω ἡ ἀχλάδα τὴν οὐρὰ (ὅτι αἱ δυσχέρειαι δὲν ἐμφανίζονται ἀμέσως εἰς τὴν ἀρχήν, ἀλλ' εἰς τὸ τέλος) κοιν. Συνών. ἀπίδι 1, ἀχλάδι 2. β) Ὑπὸ τὸν τύπ. ἀχλάδες τοῦ Σιτέδρι, εἶδος ἀπιδίων Σέριφ. 5) Μετων. ἄνθρωπος ἀνόητος, κουτὸς Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀχλάδας. Πβ. ἀχλαδεῖς.

Πβ. ἀχλαδεῖς.

ἀχλάδα ἡ, (II) σύνηθ.

Μεγεθ. τοῦ οὖσ. ἀχλάδι.

Μέγα ἀπιδιον. Συνών. ἀπίδα, ἀπίδαρος, ἀπιδος, ἀχλαδούνα 1.

ἀχλαδάκι τό, κοιν. ἀχλαδάκ' βόρ. ιδιῶμ. ἀχλαδάτσι πολλαχ.

Ὑποκορ. τοῦ οὖσ. ἀχλάδι διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Μικρὸν ἀπιδιον. Συνών. ἀπιδάκι, ἀπιδέλλι, *ἀπιδόπουλλον, *ἀχλαδόπουλλον 1, *ἀχλαδούνη.

ἀχλαδάνθρωπος ὁ, ἀμάρτ. ἀχλαδάνθρωπος Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀχλάδα (I) καὶ ἄνθρωπος.

Ἀνθρωπος ἀγροῖκος, ἄκοσμος τοὺς τρόπους.

ἀχλαδαπιδεῖ ἡ, Ἰων. (Κρήν.) ἀχλαπιδεῖ Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀχλαδάπιδο.

Εἶδος ἀπιδεῖς.

ἀχλαδάπιδο τό, ἀμάρτ. ἀχλαδόπιδο Μεγίστ. ἀχλαδόπ-πιδο Μεγίστ. Σύμ. ἀχλάπιδο Κρήτ. (Σέλιν.) Πελοπν. (Λακων.) ἀχλάπ'δο Θράκ. (Γέν.) ἀχλάπ'δου Ἰμβρ. Ἐκ τῶν οὖσ. ἀχλάδι καὶ ἀπίδι. Τὸ ἀχλάπιδο κατ' ἀνομοιωτικὴν ἀποβολὴν τοῦ δ καὶ συγχώνευσιν τῶν δύο α.

1) Εἶδος μεγάλου ἀπιδίου Μεγίστ. Σύμ.: Ἄσμ.

Ὡς τρέμει τ' ἀχλαδόπιδο 'ς τῆς ἀχλαδεῖς τὸν κλῶνο

ἐτὰς τρέμ' ἡ καρδοῦλ-λα μου σὰν θὰ σὲ δῶ 'ς τὸν δρόμο Μεγίστ. 2) Εἶδος μικροῦ ἀπιδίου Θράκ. (Γέν.) Ἰμβρ. Κρήτ. (Σέλιν.) Πελοπν. (Λακων.): Παροιμ. φρ. Ἐπῆγε ἀχλάδι κ' ἐγύρισε ἀχλάπιδο ἢ γκόρτσο (ἐπὶ τοῦ ἐπιστρέψαντος χειροτέρου ἢ ὅσον ἦτο πρὶν, συνών. παροιμ. ἐπῆγε βέδι κ' ἐγύρισε βουβάλι) Λακων.

ἀχλάδας ὁ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀχλάδα.

Ἀνθρωπος μωρός. Συνών. ἀχλάδα (I) 5. Πβ. ἀχλαδεῖς.

ἀχλαδεῖς ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀχλάδι καὶ τῆς καταλ. -εῖς.

Ὁ πωλὼν ἀχλάδια. Συνών. ἀπιδεῖς.

ἀχλαδεῖ ἡ, ἀχράτα Τσακων. ἀχλαδέα Εὐβ. (Λύλωνάρ.) ἀχλαδεῖ κοιν. ἀχλαδεῖ Ρόδ. ἀναχλαδεῖ Νάξ. (Δαμαρ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὖσ. ἀχράς, παρ' ὃ καὶ μεταγν. ἀχλὰς. Διὰ τὸ ἀναχλαδεῖ πβ. ἀναφαλός παρὰ τὸ ἀφαλός.

1) Ἀχλάδα (I) 1, ὁ ἰδ., σύνηθ. β) Εἶδος φαρμακερῆς ἀκάνθης (crataegus oxyacantha) Θράκ. 2) Ἀχλάδα (I) 2, ὁ ἰδ., κοιν. καὶ Τσακων.: Ἀχλαδεῖ θεριστική (τῆς ὁποίας οἱ καρποὶ ὠριμάζουν τὸν Ἰούνιον) Εὐβ. Ἀχλαδεῖ ἐξινῇ (μετ' ὑποξίνους καρπούς) Κύνθ. Ἀχλαδεῖ ζαχαράτη (μετ' γλυκεῖς καρπούς) Εὐβ. || Φρ. Τὰ κρέμασε 'ς τὴν ἀχλαδεῖ (ἐπὶ μαθητοῦ ἐγκαταλιπόντος τὸ σχολεῖον, συνών. φρ. τὰ κρέμασε 'ς τὸν πετεινὸ) ἄγν. τόπ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. πολλαχ.

ἀχλάδι τό, ἀχράδιν Πόντ. (Νικόπ.) ἀχράδ' Πόντ. (Κρώμν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἀχλάδι κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.) Τσακων. ἀχλάδ' βόρ. ιδιῶμ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ.)

Τὸ μεσν. οὖσ. ἀχλάδι, ὁ ἐξ ἀμαρτ. παλαιοῦ ἀχράδιον < ἀχράς.

1) Ὁ καρπὸς τῆς ἀγρίας ἀπίου Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Ἰμβρ. Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.) Πόντ. (Κρώμν. Νικόπ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ. Χίος—Λεξ. Δημητρ.: Φρ. Ἀχλάδια μαζεύουν τὰ χέρια τ' (ἐπὶ τοῦ θραύοντός τι δι' ἀπροσεξίαν) Ἀδριανούπ. Τὰ χέρια του ἀχλάδια βαστοῦν (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Φιλιππούπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχλάδα (I) 3. β) Ἡ ἀγρία ἄπιος Πόντ. (Κοτύωρ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχλάδα (I) 1. 2) Ὁ καρ-

